

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “КОЖАНОВА ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 27349/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Кожанова проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста, *Голова,*

п. А. Б. Бака,

п. И. Кабрал Баррето,

п. Р. Тюрмен,

п. В. Буткевич,

п. Д. Йочієне,

п. Д. Поповіч, *судді*

та пані С. Долле, *секретар секції,*

після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,

вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 27349/03, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянкою України Тетяною Василівною Кожановою (далі – заявниця) 16 серпня 2003 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Суд відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась у 1958 році і проживає у с. Іванівка, Луганська область, Україна.

A. Перше провадження

5. 6 вересня 2000 року Краснолуцький міський суд зобов'язав державну шахту „Краснолуцька” (далі – шахта) забезпечити заявницю вугіллям в розмірі 8 850 кг.
6. 6 жовтня 2000 року Краснолуцька міська державна виконавча служба відкрила виконавче провадження щодо виконання вищевказаного рішення.

7. 5 травня 2003 року виконавча служба повідомила заявницю про те, що рішення суду не може бути виконано в зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень щодо стягнення коштів з боржника і що процедура примусового продажу майна, що належить боржнику, була зупинена у зв'язку з дією мораторію на примусову реалізацію майна, що належить державному підприємству, введеного Законом України від 29 листопада 2001 року.
8. 21 жовтня 2004 року рішення було виконано у повному обсязі.

Б. Друге провадження

9. 30 липня 2003 року Краснолуцький міський суд зобов'язав шахту забезпечити заявницю вугіллям у розмірі 8 850 кг.
10. 1 вересня 2003 року Краснолуцька міська державна виконавча служба відкрила виконавче провадження щодо виконання рішення суду від 30 липня 2003 року.
11. 19 жовтня 2004 року це рішення також було виконано у повному обсязі.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Національне законодавство викладене у рішенні по справі „*Ромашов проти України*” (№ 67534/01 пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

I ПРИЙНЯТНІСТЬ

13. Заявник, посилаючись на п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1, скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Краснолуцького міського суду від 6 вересня 2000 року та 30 липня 2003 року в належний строк. Пункт 1 статті 6 Конвенції та стаття 1 Протоколу № 1 передбачають таке:

п. 1 ст. 6

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

ст. 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів ...”

14. Суд зауважує, що вищевказані скарги стосуються двох рішень, затримка у виконанні яких є дуже різною. Таким чином, скарги щодо тривалості невиконання кожного рішення розглядатимуться окремо.

А. Скарга заявника щодо тривалості невиконання рішення суду від 6 вересня 2000 року

15. Заперечення, надані Урядом стосовно статусу жертви заявниці подібні до тих, які Суд вже відхилив у справі „Ромашов проти України” (див. вищевказане рішення у справі „Ромашов проти України” , пп. 23-27). Суд вважає, що надані у цій справі заперечення повинні бути відхилені з тих же підстав.
16. Суд вважає, що цей аспект справи порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

Б. Скарга заявника щодо тривалості невиконання рішення суду від 30 липня 2003 року

17. Уряд стверджував, що затримка у виконанні рішення від 30 липня 2003 року не перевищила „розумний строк”, визначений п. 1 ст. 6 Конвенції. Відповідно, Уряд стверджував, що ця частина скарги є неприйнятною.
18. Заявниця здебільшого не погодилась з цими аргументами.
19. Суд зазначає, що виконавче провадження щодо виконання рішення суду від 30 липня 2003 року було розпочато 1 вересня 2003 року та закінчено відділом виконавчої служби 19 жовтня 2004 року. Таким чином, період, протягом якого здійснювалось виконавче провадження складав приблизно один рік та один місяць. Суд зауважує, що вже вирішував такі питання у попередніх справах проти України (див. серед інших ухвалу про прийнятність у справі „Корнілов та інші проти України”, № 36575/02, від 7 жовтня 2003 року). Відповідно, такий період не є таким надмірним щоб становити обґрунтовану скаргу за Конвенцією. Таким чином, ця частина заяви є повністю необґрунтованою у сенсі п. 3 ст. 35 і має бути відхилена відповідно до п. 4 ст. 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

20. Далі Суд розглядає по суті скаргу заявниці щодо тривалості невиконання рішення Краснолуцького міського суду від 6 вересня 2000 року.
21. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що у цій справі п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 порушено не було (див. вищевказане рішення у справі „Ромашов проти України”, п. 37, рішення у справі „Войтенко проти України”, № 18966/02, п. 37, від 29 червня 2004 року).
22. Заявниця не погодилась з цими твердженнями.
23. Суд зазначає, що рішення Краснолуцького міського суду від 6 вересня 2000 року залишалось невиконаним більше ніж чотири роки та один місяць.
24. Суд нагадує, що у справах з подібними як у цій справі питаннями він вже встановлював порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1

(рішення у справі „Войтенко проти України”, № 18966/02, від 29 червня 2004 року, пп. 39-43, 53-55).

25. Дослідивши надані йому матеріали Суд вважає, що Уряд не виклав жодного аргументу чи факту, які б переконували Суд зробити інший висновок у цій справі. Відповідно, у цій справі п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію”.

А. Шкода та судові витрати

27. Заявниця просила відшкодувати матеріальну шкоду та судові витрати у розмірі 500, 00¹ грн. Далі заявниця просила відшкодувати моральну шкоду в сумі 3 000,00 ЄВРО.
28. Уряд не мав заперечень щодо суми відшкодування матеріальної шкоди та судових витрат, яку просила заявниця. Однак, Уряд стверджував, що заявниця не обґрунтувала інші свої вимоги і зазначив, що визнання порушення буде становити достатню сатисфакцію моральної шкоди.
29. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявниці суму 1 960 ЄВРО з огляду на моральну та матеріальну шкоду, а також судові витрати.

Б. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявниці за п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 відносно невиконання рішення Краснолуцького міського суду від 6 вересня 2000 року прийнятними, а решту скарг неприйнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення ст. 1 Протоколу № 1;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявниці суму, що складає 1 960 ЄВРО (одна тисяча дев'яност шістьдесят ЄВРО), з огляду на всі її скарги щодо матеріальної і моральної шкоди та витрати у судовому провадженні, плюс суму будь-

¹ Приблизно 82 ЄВРО

якого податку, який може бути стягнуто з заявниці. Валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(б) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

4. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Долле
Секретар Секції

Ж.-П. Коста
Голова Секції